

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/70/2018
Identifikačné číslo spisu: 6114201010
Dátum vydania rozhodnutia: 13.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6114201010.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: GARCIA & BARTNICKI SK, s.r.o., so sídlom Horná 116, Čadca, IČO: 36 016 934, zastúpeného JUDr. Vladimírom Ivančom, advokátom, so sídlom Hlavné námestie 5, Bratislava, proti žalovanému: REALITY INDUSTRIES, s.r.o., so sídlom Povstalecká cesta 6454/16, Banská Bystrica, IČO: 36 039 357, zastúpenému 1/ Mgr. Róbertom Vágvölgyim, advokátom so sídlom Magurská 59, Banská Bystrica, a 2/ Lion Law Partners s.r.o., so sídlom Komenského 14A, Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, o určenie práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 60Cb/12/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. mája 2018, č. k. 41Cob/168/2017-741, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

n i e

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 17.03.2017, č. k. 60Cb/12/2014-640, určil, že spoločnosť žalobcu je vlastníkom nehnuteľností:

- parcela registra „C“ č. XXXX/XX, zastavané plochy a nádvorcia o výmere 531m²,
- parcela registra „C“ č. XXXX/XX, zastavané plochy a nádvorcia o výmere 786m²,
- parcela registra „C“ č. XXXX/XX., zastavané plochy a nádvorcia o výmere 58m²,
- parcela registra „C“ č. XXXX/XX, zastavané plochy a nádvorcia o výmere 2266m²,
- parcela registra „C“ č. XXXX/XXX, zastavané plochy a nádvorcia o výmere 532m²,
- stavba so súpisným číslom XXXX, postavená na pozemku parcely registra „C“ č. XXXX/XX, popis stavby: SKLAD, zapísaných na LV č. XXXX vedeným Okresným úradom K. K., katastrálny odbor, pre katastrálne územie P., okres K. K. a zároveň žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa v tomto konaní domáhal voči žalovanému určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam špecifikovaným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Z

uvedeného dôvodu súd prvej inštancie najskôr skúmal, či žalobca má naliehavý právny záujem na podanej určovacej žalobe v zmysle § 137 písm. c/ C. s. p. Dospel k názoru, že žalobca existenciu naliehavého právneho záujmu preukázal a stotožnil sa s názorom žalobcu, že len na základe autoritatívneho rozhodnutia súdu môže žalobca dosiahnuť zmenu zápisu vlastníka nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností. Naliehavý právny záujem žalobcu na určovacej žalobe je daný jej spôsobilosťou byť podkladom pre zmenu zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľnosti tak, aby zodpovedal skutočnému stavu (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/162/2005 a sp. zn. 6Cdo/179/2010).

3. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie mal preukázané, že dňa 25.07.2013 došlo medzi žalobcom ako predávajúcim v zastúpení T. M. M., konateľom spoločnosti žalobcu a žalovaným ako kupujúcim v zastúpení M. K., konateľom spoločnosti žalovaného k uzavretiu kúpnej zmluvy podľa § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka. Na základe kúpnej zmluvy došlo k prevodu nehnuteľností špecifikovaných v článku II zmluvy na žalovaného. Kúpna cena bola dohodnutá v článku III. bod 2 zmluvy za celý predmet vo výške 126.136,54 Eur s DPH a v článku III bod 3 bol dohodnutý spôsob zaplataenia kúpnej ceny nasledovne:

a) prvú časť kúpnej ceny vo výške 6.306,83 Eur do 31.12.2013

b) druhú časť kúpnej ceny vo výške 119.829,71 Eur v pravidelných splátkach po 11.982,97 Eur ročne do 31.12.2013.

4. Súd prvej inštancie mal tiež preukázané, že v čase podpisu kúpnej zmluvy dňa 25.07.2013 boli konateľmi spoločnosti žalobcu T. Z. K. so vznikom funkcie od 14.01.1997 doposiaľ a T. M. M. so vznikom funkcie od 13.08.1998 do 21.08.2013, kedy jeho funkcia skončila z dôvodu odvolania na základe rozhodnutia jediného spoločníka spoločnosti žalobcu prijatého pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia. Konateľom spoločnosti žalovaného bolo v čase uzavretia zmluvy iba M. K. so vznikom funkcie od 18.01.2000, jeho funkcia skončila dňa 10.03.2014 a opätovne vznikla dňa 28.01.2015 a trvá až doposiaľ.

5. Na základe vykonaného dokazovania bol toho názoru, že konanie bývalého konateľa spoločnosti žalobcu T. M. M., ktoré súviselo s okolnosťami uzavretia kúpnej zmluvy bolo v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko tento pri podpise kúpnej zmluvy konal v rozpore so záujmami žalobcu a s príkazom spoločníka. Súd prvej inštancie posudzoval aj dojednanie v článku IV bod 8 kúpnej zmluvy, podľa ktorého „odstúpiť od zmluvy predávajúcim je možné len v prípade, ak kupujúci si neplní povinnosti uvedené v bode 3 článok III zmluvy. V prípade odstúpenia od zmluvy predávajúcim pred uplynutím dojednaného termínu zaplataenia celej kúpnej ceny je predávajúci povinný zaplatiť kupujúcemu zmluvnú pokutu vo výške 40 % kúpnej ceny uvedenej v bode 2 článku III zmluvy. Takéto dojednanie súd prvej inštancie považoval za veľmi nevýhodné pre stranu žalobcu, pretože pri splácaní nízkych splátok kúpnej ceny je málo pravdepodobné, že by mohlo dôjsť k odstúpeniu od kúpnej zmluvy zo strany žalobcu a navyše zaplataenia celej kúpnej ceny pred dohodnutým termínom plnenia je sankcionované zmluvnou pokutou.

6. Z celého konania bývalého konateľa spoločnosti žalobcu súd prvej inštancie považoval kúpnu zmluvu zo dňa 25.7.2013 za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre jej rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zdôraznil, že aj keď bývalý konateľ spoločnosti žalobcu mohol konať samostatne a žiadny právny predpis neurčoval oceniť nehnuteľnosti pri ich predaji znaleckým posudkom, bol povinný konať v súlade so záujmami spoločností a spoločníka. Napokon konajúci súd uzavrel, že všetky v konaní uvedené skutočnosti, vzbudzujú pochybnosti o tom, že žalovaný pri uzatváraní kúpnej zmluvy nekonal v dobrej viere. Žalovaný bol profesionál, vyznal sa v nehnuteľnostiach, navrhoval podmienky, za ktorých bol ochotný nehnuteľnosti odkúpiť, poznal situáciu spoločnosti žalobcu. Súd prvej inštancie preto neposkytol žalovanému ochranu vlastníckeho práva ako nadobúdateľa v dobrej viere.

7. Súd prvej inštancie nevykonal dôkazy navrhnuté žalovaným, a to; pripojením trestného spisu, vykonaním ohliadky sporných nehnuteľností, výsluchom svedkov T. V. R., B. M. C. a T. B. Z., pretože vykonané dôkazy a zistený skutkový stav považoval za dostačujúci, aby žalobou uplatnený

nárok mohol právne vyhodnotiť a vo veci rozhodnúť.

8. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a zistenia súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel a o trovách konania rozhodol v prospech žalobcu podľa § 225 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p., pretože žalobca bol v spore úspešný.

9. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 30.05.2018, č. k. 41Cob/168/2017-741 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie s tým, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 C. s. p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Rovnako podľa odvolacieho súdu správne okresný súd posudzoval konanie bývalého konateľa spoločnosti žalobcu T. M. M., ktoré súviselo s okolnosťami uzavretia kúpnej zmluvy. Toto konanie vyhodnotil správne a to v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore s pravidlami demokratickej spoločnosti a jej morálky, s princípmi právneho štátu, keď bývalý konateľ spoločnosti žalobcu nedodrжал morálne pravidlá všeobecne platné v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná elementárna slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Správne zistil a posúdil, že bývalý konateľ mohol síce za spoločnosť žalobcu samostatne konať čo však neznamená, že mu nevznikla povinnosť informovať ďalšieho konateľa a spoločníka spoločnosti žalobcu o zámere uzatvoriť kúpnu zmluvu a o povinnosti konať v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov v zmysle § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka.

11. Odvolací súd zdôraznil, že pri výkone svojej pôsobnosti konateľ zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil spoločnosti tým, že porušil svoje povinnosti. Neznamená to však, že žalobca sa žalobou nemôže domáhať určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam voči žalovanému, ktorému bývalý konateľ spoločnosti žalobcu Ing. M. v rozpore so záujmami spoločnosti a spoločníkov žalobcu predal na základe kúpnej zmluvy zo dňa 25.07.2013 jediný hodnotný nehnuteľný majetok, ktorý bol hlavným zdrojom príjmov žalobcu podľa uzavretých nájomných zmlúv a pripravil tak žalobcu o pravidelný príjem z nájmu nehnuteľnosti.

12. Súd prvej inštancie napokon podľa odvolacieho súdu správne vyhodnotil konanie aj bývalého konateľa žalobcu v súvislosti s dohodnutým spôsobom platenia kúpnej ceny za nehnuteľnosti, ktorý nebol v záujme žalobcu, ale v záujme žalovaného. Akceptoval taký spôsob platenia kúpnej ceny, ktorý nebol výhodný pre žalobcu, nakoľko žalovaný bol povinný kúpnu cenu zaplatiť v splátkach tak, že prvú časť kúpnej ceny 6.306,83 Eur mal zaplatiť do 31.12.2013 a druhú časť 119.827,91 Eur v desiatich splátkach po 11.982,97 Eur, hoci v tom čase spoločnosť žalobcu mala z nehnuteľného majetku jediné príjmy mesačne 3.319,39 Eur a ročne 39.832,70 Eur bez DPH. Naviac zaplatenie kúpnej ceny nebolo žiadnym spôsobom zabezpečené.

13. Odvolací súd sa napokon stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom, že kúpna zmluva zo dňa 25.07.2013, ktorou žalobca previedol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na žalovaného je absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

14. Preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Výrok o trovách konania odvolacieho súdu sa zakladá podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.

15. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 754), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z obsahu dovolania je zrejmé, že podľa žalovaného ďalej napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 421 C. s. p.

16. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) v prvom rade vytkol, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (aj rozhodnutia súdu prvej inštancie) je rozporné a nedostatočné v podstatných otázkach, od ktorých záviselo správne rozhodnutie veci. Podľa dovolateľa konajúce súdy svoje rozhodnutia riadne a presvedčivo neodôvodnili, svoje právne a skutkové závery vyslovili bez jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky skutkovo a právne relevantné otázky. Súdy sa podľa názoru dovolateľa nevenovali dostatočne proporcionálnemu a objektívnemu váženiu toho istého základného práva - ochrany vlastníctva.

17. V dovolaní žalovaný ďalej zdôraznil, že konajúce súdy ignorovali skupinu dôkazov, ktoré mali vyvracať hodnotiaci úsudok súdu o kvalifikovanom porušení dobrých mravov v kontraktáčnom procese strán sporu vyúsťujúcom do zmluvne stanovených podmienok vyplácania dohodnutej výšky kúpnej ceny. Súdmi prijatý hodnotiaci úsudok podľa žalovaného nevyplýval z vykonaného dokazovania, pretože žalobca nepreukázal, že by bolo možné reálne docieľiť vyššiu kúpnu cenu. Postoj súdov nižších inštancií k predloženej kúpnej zmluve zo dňa 21.08.2013 je podľa dovolateľa jednostranne prevzatý zo znaleckého posudku ÚSI Žilina a z trestného konania, hoci súdy v tomto konaní znalecké dokazovanie nevykonávali a uvedenú zmluvu mohli hodnotiť len ako listinný dôkaz, bez možnosti komentovať správnosť znaleckého dokazovania z trestného konania. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na zápisnicu z výsluchu Ing. Z. zo dňa 11.11.2016 a ostatné dôkazy, ktoré v konaní súdom predkladal a mali preukázať rozhodujúce skutočnosti, hoci ich súdy nevykonali. Takýto postup konajúce súdy podľa názoru dovolateľa dostatočne neodôvodnili, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, nakoľko jeho písomné vyhotovenie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu.

18. Ďalej podľa dovolateľa konajúce súdy na základe nesprávnych skutkových zistení, nesprávne a nevhodne aplikovali (vyložili) ustanovenia § 3 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka, § 191, 220 ods. 2 C. s. p., resp. § 393 ods. 1 a 2 C. s. p.

19. Dovolateľ je toho názoru, že v okolnostiach daného prípadu nebola dostatočne vecne a zodpovedajúco zistenému skutkovému stavu posúdená a vyhodnotená námietka nalievavého právneho záujmu na podanej určovacej žalobe v zmysle § 137 písm. c/ C. s. p., nakoľko súdy odignorovali, že v medziobdobí od podania žalobného návrhu, resp. od prevodu vlastníctva na základe kúpnej zmluvy do vyhlásenia rozsudku, došlo zo strany dovolateľa k investíciám do nadobudnutého majetku a k zmene vlastníctva vo vnútri areálu. Týmto podľa názoru dovolateľa došlo k situácii, keď skutkové okolnosti významné pre žalobu podľa § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka posudzovali súdy mylne ako rozhodujúce aj pre určovaciu žalobu. V objektívnom ponímaní došlo vykonaním dispozičných právnych úkonov s predmetnou nehnuteľnosťou k takej zásadnej právnej zmene vlastníckych vzťahov, že navrátenie do stavu v čase predaja nebolo možné docieľiť určovacou žalobou a predovšetkým z toho dôvodu mali súdy posudzovať otázku nalievavého právneho záujmu v individuálnych okolnostiach prípadu a nie paušálne (R 61/2007).

20. Zmätočnosť a prekvapivosť napadnutého rozhodnutia je podľa dovolateľa založená tiež novou aplikáciou § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré v kontexte zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie neboli aplikované a bez procesného postupu podľa § 382 C. s. p. nemohol odvolací súd uplatňovať novú právnu kvalifikáciu.

21. Žalovaný ďalej v dovolaní poukázal na názor akademickej obce, že dobré mravy nie sú zhodné s morálkou spoločnosti s tým, že prípustné hospodárske riziko je nevyhnutnou súčasťou každého obchodného prípadu. Dovolateľ zdôraznil, že v konaní poukazoval aj na skutočnosť, že porušenie dobrých mravov v obchodnoprávných vzťahoch smerujúce k absolútnej neplatnosti právnych úkonov je korigované zásadami poctivého obchodného styku. Keďže vzťah medzi konateľom a spoločnosťou je vždy obchodno-závazkovým vzťahom, aplikácii § 39 Občianskeho zákonníka, by podľa dovolateľa malo predchádzať posúdenie, či intenzita tvrdého porušenia dobrých mravov pri uskutočnenom predaji, presahuje intenzitu zásad poctivého obchodného styku. Takýmto posúdením by súdy zistili, že nedošlo k žiadnemu excesívnemu konaniu konateľa T. M. M., ktoré by malo za následok spravodlivú a vyváženú aplikáciu ustanovenia o absolútnej neplatnosti právnych úkonov. Skutočnosť, že žalobca najprv hnutel'ný

majetok predal žalovanej strane a následne pristúpil k spochybneniu kúpnej zmluvy, podľa dovolateľa signalizovalo protichodné postoje vo vnútri obchodnej spoločnosti žalobcu. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/281/2005 dovolateľ dodal, že neplatnosti zmluvy pre jej rozpor s dobrými mravmi sa nemôže domáhať ten účastník zmluvy, ktorý sám konal v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal aj na ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu, ktorú konajúce súdy v tomto konaní nerespektovali. V ostatnej časti dovolania dovolateľ poukazuje na výklad dobrých mravov v kontexte s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, Najvyššieho súdu ČR a príslušnej právnej literatúry.

22. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalovaný dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

23. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu (č. l. 788 spisu), dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie žalovaného odmietol (zamietol) a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Uviedol, že žalovaný sa snaží dovolaním vyvolať opätovné preskúmanie skutkových a právnych otázok, ktoré už boli konajúcimi súdmi vyriešené, čo je nepripustné. Žalobca má taktiež za to, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, na základe akých dôvodov a úvah dospeli oba súdy k záveru o neplatnosti kúpnej zmluvy. Všetky námietky dovolateľa sa podľa žalobcu týkajú nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí konajúcich súdov alebo nedostatočného zistenia skutkového stavu a právneho posúdenia, ktoré vady však nezakladajú zmätočnosť rozhodnutí podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

24. Z dovolania žalovaného ďalej podľa žalobcu nie je zrejmé, podľa ktorého písmena ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. odôvodňuje prípustnosť svojho dovolania. Jasné vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu je pritom povinnosť dovolateľa. Žalovaný napokon v dovolaní neuvádza žiadny relevantný judikát, ktorý by v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. závery konajúcich súdov spochybňoval. Preto žalobca považoval za zbytočné, aby sa vyjadroval k všeobecným tvrdeniam a konštatovaniam žalovaného.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. a/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné s tým, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p.

26. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

27. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

28. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo

konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

30. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

31. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

32. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

33. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, keďže odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu (pri porušení zásad poctivého obchodného styku a konania v rozpore s dobrými mravmi). Týmto podľa dovolateľa napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Nereflektovanie zásadných tvrdení žalovaného v odvolaní predstavuje vážne porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

34. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

35. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

36. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

37. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

38. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

39. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu skutkových a právnych záverov. Odvolací súd zhodne so závermi súdu prvej inštancie konštatoval, že konanie bývalého konateľa spoločnosti žalobcu Ing. M. M., bolo v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore s pravidlami demokratickej spoločnosti a jej morálky, s princípmi právneho štátu. Odvolací súd zdôraznil, že bývalý konateľ mohol síce za spoločnosť žalobcu samostatne konať čo však neznamená, že mu nevznikla povinnosť informovať ďalšieho konateľa a spoločníka spoločnosti žalobcu o zámere uzatvoriť kúpnu zmluvu a o povinnosti konať v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov v zmysle § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka. Preto aj odvolací súd dospel k záveru, že kúpna zmluva zo dňa 25.07.2013, ktorou žalobca previedol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam na žalovaného je absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

40. Odvolací súd po prejednaní odvolania bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Dovolací súd dodáva, že takýto postup umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len skonštatovaním správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

41. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalovaný mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia

odvolacieho súdu. Procesným postupom súdov oboch inšancií nedošlo k tomu, že by sudy znemožnili žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

42. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalovaného. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska.

43. K ostatnej dovolacej námietke žalovaného týkajúcej sa podľa jeho názoru nesprávneho vyhodnotenia dôkazov predložených v konaní, dovolací súd pripomína, že uvedenú vadu nemožno považovať za nesprávny procesný postup, ktorým by sa znemožnilo strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Totiž už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993).

44. Konanie zaťažené procesnou vadou v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. videl dovolateľ aj v takom postupe odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd svoje rozhodnutie podľa dovolateľa „nečakane“ založil na iných právnych záveroch než súd prvej inštancie, a to bez toho, aby mu odvolací súd umožnil vyjadriť sa k možnosti iného právneho posúdenia veci v zmysle § 382 C. s. p.

45. Vo vzťahu k ustanoveniu § 382 C. s. p. dovolací súd uvádza, že jeho účelom je zabrániť vydávaniu prekvapivých rozhodnutí odvolacími súdmi, t. j. takých, v ktorých sa odvolací súd v rozhodujúcich okolnostiach odklonil od rozhodnutia súdu prvej inštancie. Predmetné zákonné ustanovenie vychádza z princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ktorý je súčasťou princípu právnej istoty. Postup odvolacieho súdu sa podľa uvedených ustanovení týka výlučne hmotnoprávneho posúdenia uplatneného nároku. Uvedené znamená, že prichádza do úvahy v prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že žalovaný nárok treba posúdiť podľa iného právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, alebo síce podľa toho istého právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvej inštancie, ale podľa iného ustanovenia (iného paragrafu alebo iného jeho odseku). Zároveň musí byť „nové“ ustanovenie právneho predpisu pre vec rozhodujúce.

46. O prekvapivé rozhodnutie ide vtedy, ak odvolací súd nepostupoval v zmysle ustanovenia § 382 C. s. p., a zároveň pri svojom rozhodovaní použil ako rozhodujúce zákonné ustanovenie, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo použité, a ktorého aplikácie sa v priebehu sporu strany nedomáhali, a to ani v priebehu odvolacieho konania (k tomu vid' aj 3Obdo/23/2017).

47. Konanie na odvolacom súde je poznačené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. zakladajúcou prípustnosť dovolania v súvislosti s námietkou „prekvapivosti“ rozhodnutia výlučne vtedy, ak sú kumulatívne splnené nasledujúce podmienky:

1/ Odvolací súd vo veci meritórne rozhodol (t. j. potvrdil alebo zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie),
2/ Na hmotnoprávne posúdenie uplatneného nároku aplikoval „nové“ ustanovenie právneho predpisu (t. j. zákonné ustanovenie, ktoré bolo prvýkrát v priebehu súdneho sporu použité až v meritórnem rozhodnutí odvolacieho súdu),

3/ Predmetné ustanovenie bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce a zároveň

4/ Odvolací súd nevyzval strany sporu, aby sa k použitiu tohto „nového“ ustanovenia vyjadrili.

Ak nebola splnená čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, nie je vo veci daná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

48. Z výslovného znenia ustanovenia § 382 C. s. p. vyplýva pre odvolací súd povinnosť vyzvať strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu „nového“ ustanovenia všeobecne záväzného predpisu výlučne vtedy, ak toto ustanovenie nebolo pri doterajšom rozhodovaní veci použité. V kontexte rozhodovaného sporu však ustanovenie § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré použil odvolací súd ako rozhodujúce ustanovenia, nepredstavuje „nové“ ustanovenie, ktoré by pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité, pretože totožné ustanovenie už použil pri rozhodovaní súd prvej inštancie vo svojom rozsudku zo dňa 17.03.2017, č. k. 60Cb/12/2014-640. Dovolací súd preto zdôrazňuje, že nemôže obstať námietka dovolateľa, podľa ktorej pred rozhodnutím odvolacieho súdu nemal vedomosť, akým spôsobom bude dotknuté ustanovenie vykladané, pretože sa k aplikácii dotknutých ustanovení vyjadroval aj v písomnom vyjadrení k žalobe, v dôsledku čoho mohol prispôsobiť prostriedky svojej procesnej obrany. Napokon nie je možné súhlasiť ani s tvrdením žalovaného, že odvolací súd pri vydaní napadnutého rozhodnutia vychádzal z nového v konaní doposiaľ nepoužitého ustanovenia § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka, pretože na obsah tohto ustanovenia odvolací súd poukázal len podporne, a to pri stotožnení sa s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Rovnako ustanovenie § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepredstavuje také, ktoré by v konaní nebolo bývalo použité, nakoľko dotknuté ustanovenie sa dotýka jednej z definícií neplatnosti právneho úkonu vo všeobecnej rovine, z ktorej definície napadnuté rozhodnutie v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie v posudzovanom prípade nevyhádza.

49. Zároveň dovolací súd dodáva, že ak by aj odvolací súd postupoval podľa § 382 C. s. p., čo však nie je daný prípad, tak iba vyzve strany, aby sa vyjadrili k možnému použitiu určitého zákonného ustanovenia. Súčasťou predmetnej výzvy však nie je uvedenie toho, akým spôsobom mieni odvolací súd dané zákonné ustanovenie pri svojom rozhodovaní vykladať. Táto povinnosť odvolaciemu súdu zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva.

50. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.

51. K dovolacej námietke žalovaného dôvodenej podľa § 421 C. s. p., dovolací súd uvádza, že súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; nevymedzí právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, prípadne tú-ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórnny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade, nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na myslí). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu

týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

52. V danom prípade žalovaný v dovolaní poukázal na dovolací dôvod podľa ustanovenia § 432 C. s. p. (ktorý prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 C. s. p.) a v ďalšom obsahu dovolania sa zaoberal nesprávnym právnym posúdením prejednávanej veci prvoinštančným ako aj odvolacím súdom. V uvedenom dovolaní žalovaný, spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435 C. s. p., dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

53. Dovolateľ je totiž povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p. zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania; jediný prípad, v ktorom súd výnimočne vedie dovolateľa k tomu, aby svoje dovolanie niečím doplnil alebo nedostatok niečoho v dovolacom konaní odstránil, vyplýva totiž z ustanovenia § 436 ods. 1 C. s. p. (aj v tejto súvislosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/2/2017). Samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či nesúhlas s právnymi závermi konajúcich súdov a kritika ich prístupov zvolených pri právnom posudzovaní veci, ale významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p., resp. § 432 ods. 2 C. s. p.

54. Dovolací súd si zároveň plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní náležitostí dovolania uplatňoval prílišný formalizmus, alebo nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí dovolania, ktoré nemajú oporu v zákone, alebo idú nad rámec zákona. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup, majúci na zreteli, že ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Dovolací súd zastáva názor, podľa ktorého ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou strany vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod.

55. Keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že dovolanie podané žalovaným nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa.

56. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1, nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c, písm. f/ C. s. p., odmietol.

57. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

58. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.